

Van de auteur van de razend
populaire drakentriologie
*** Cinnabari Dracena ***

Drakenbal

Lucy van Duin

Drakenbal

Lucy van Duin

Drakenbal

Uitgeverij De Graveinse Abeel

Dit is een roman. De personages en situaties in deze roman zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-128-4
NUR 284, 285

© 2018 Uitgeverij De Graveinse Abeel, Amsterdam
www.degraveinseabeel.nl
mail@degraveinseabeel.nl
Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Graveinse Abeel
© Omslagfoto: Depositphotos
Auteur: Lucy van Duin

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek en als dyslexie-uitgave.

Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Drakenbal

Buiten het dorp Drakel staat sinds jaar en dag een ruïne. Eens in de honderd jaar komt het tot leven... Zo gaat althans het verhaal. Niemand gelooft het, maar dan verdwijnt het zusje van Sandra.

Als Thomas, een jongen waar Sandra een oogje op heeft, meldt dat zijn zusje ook is verdwenen, gaan ze op onderzoek uit. En dan blijkt dat er veel meer aan de hand is dan Sandra ooit had kunnen denken.

Hoofdstuk 1

Sandra keek naar haar moeder Bogdana die bezig was haar weekendtas dicht te ritsen. Het ging maar net.

“Wat zit er allemaal in?” vroeg Sandra.

“Dat gaat oer niets aan.” Na al die jaren in Nederland gewoond te hebben, zei Bogdana nog steeds ‘oe’ als ze ‘jou’ bedoelde. Maar Sandra had nog net gezien dat haar moeder een zak drop had ingepakt. “Waarom neem je drop mee?”

Bogdana haalde haar schouders op. Dan zei ze: “Voor als iemand pijn in de keel krijgt.”

“Omdat je het zelf zo lekker vindt!” Sandra lachte.

Bogdana moest ook lachen, en zei dan: “Oe ziet ook alles!” Ze pakte de weekendtas op en verliet de slaapkamer.

Sandra liep haar achterna.

Ze liepen omlaag, naar de begane grond. Bogdana zette haar weekendtas in de hal neer en keek rond. “Waar is oer vader?” Sandra haalde haar schouders op, maar dan hoorde ze haar vader Frank van boven roepen: “Waar is mijn paspoort?”

Bogdana zuchtte en zei: “Als zijn kop niet aan zijn lichaam zou zitten, zou hij dat ook niet kunnen vinden.”

Sandra grinnikte.

Bogdana riep naar boven toe: “Het is hier!”

Frank kwam holderdebolder naar beneden toe. “Is het hier?”

Hij had een verwilderde uitdrukking op zijn gezicht.

“Ja, het is hier. Waarom loopt oe boven te zoeken?” vroeg

Bogdana. Ze wees naar het haltafeltje waarop hun paspoorten en tickets lagen.

“Gelukkig,” zei Frank. “Ik heb me wild gezocht. Ik dacht al dat we ze kwijt waren.”

“Waar is oe bagage?” vroeg Bogdana.

Frank sloeg met zijn hand tegen zijn voorhoofd. “Die staat nog boven!” Hij rende naar boven.

Bogdana schudde haar hoofd. “Het is nog een wonder dat oe vader de juiste steentjes op elkaar kan zetten...”

Sandra glimlachte, maar zei dan: “Daar heeft hij zijn personeel voor.” Haar vader had een bouwbedrijf. Dat was door een van zijn voorvaders opgericht en van generatie op generatie doorgegeven.

Bogdana zei: “Nu, oe weet dat er extra geld in het haltafeltje zit, toch?”

Sandra knikte.

“Alleen voor noodgevallen!”

Sandra knikte weer.

Bogdana liep naar de woonkamer. Daar zat Jenny te gamen met haar vriendin Rosemijn.

Sandra leunde tegen de deurstijl aan. Jenny was haar jongere zus. Chris, voluit Christian, haar broertje, was de jongste in het gezin. Frank wilde graag dat een van zijn kinderen later het bouwbedrijf over zou nemen, net zoals hij het vroeger van zijn vader had overgenomen, maar voorlopig hadden ze heel andere interesses dan huizen bouwen en renoveren.

“Is opa er nog niet?” vroeg Bogdana aan Jenny.

Jenny keek even op en vroeg dan: “Waarom vraag je dat aan mij?”

“Ik had gedacht dat hij er al zou zijn.” Ze keek op haar horloge.

“Het is bijna zes uur. Hij zou er om zes uur zijn.”

“Dan zal hij zo wel komen,” zei Jenny, en ging verder met gamen. “Hij moet toch lopend hierheen komen?”

“Jawel, maar wat dat maakt dat uit? Het is maar aan de andere kant van het dorp!”

Sandra keek van Jenny naar Bogdana. Het was niet de eerste keer dat ze van huis weg gingen terwijl de kinderen thuisbleven, maar het bleef iedere keer weer gestress.

Tenminste: voor haar ouders, niet voor haar. Voor haar zou het een lang, saai weekend worden. Het was de laatste dag van februari en omdat het een schrikkeljaar was, was het vandaag 29 februari. Haar opa, de vader van Frank, zou komen oppassen. Natuurlijk vonden geen van de kinderen dat ze een oppas nodig hadden, maar ondanks dat kwam opa Adriaan het weekend bij hen. Hij zou op zondagavond teruggaan omdat dan Frank en Bogdana terug zouden komen.

Bogdana liep naar de hal en riep naar boven: “Frank! Waar blijft oevader?”

Frank kwam de trap af, zijn weekendtas in zijn hand. “Wat?” vroeg hij, toen hij eenmaal beneden was.

“Waar is oevader?”

“Is hij er dan niet?” Frank zette de weekendtas neer en keek op zijn horloge. “Het is bijna zes uur. Hij zou er toch om zes uur zijn?”

“Ja! Waar is hij dan?”

“Het is nog geen zes uur. Je weet dat hij altijd stipt op tijd is.”

“Maar wij moeten nu weg.”

“We gaan ook weg.”

“Niet als oevader er nog niet is.”

“Rustig nou maar,” zei Frank, en legde een arm om haar schouder heen. “Hij komt heus wel. Als hij zegt dat hij er op een bepaald tijdstip is, dan is hij er ook.”

“Maar oeh weet dat ik daar nerveus van wordt. Dat gestress op de laatste minuut...”

“We zijn toch klaar om weg te gaan? Ga even rustig zitten.”

Frank drukte haar op een halstoel neer en zei: “We hebben de bagage, de tickets, de paspoorten... Het enige wat we moeten doen, is wachten op mijn vader en als hij er is, dan gaan we.”

“Maar Christian is er nog niet...”

“Christian speelt bij Lucas en Sandra heeft beloofd dat ze hem op gaat halen om half zeven. Toch?” Frank keek Sandra aan, en die knikte.

“Zie je wel?” zei Frank en keek Bogdana aan. “Alles is geregeld.” Bogdana liet een zucht ontsnappen en zei dan: “Ik ben gewoon nerveus voor de bruiloft.”

“Logisch. Het is niet iedere dag dat je niet trouwt.”

“Achternicht. Van de kleindochter van mijn aangetrouwde achteroom.”

“Juist ja.” Frank begreep nooit iets van de uitgebreide familierelaties van Bogdana en had intussen, na al die jaren huwelijk, wel geleerd om er niet verder naar te vragen, want dat scheelde tijd en verwarring. “Logisch toch, dat je nerveus bent als je achternicht gaat trouwen? Het is een grote dag voor haar en...”

“Daarom ben ik niet nerveus! Ik ben nerveus omdat ik mijn familie zolang niet gezien heb.”

“Je hebt ze toch via Skype gezien?”

“Ja, mijn ouders en zusters en broers, maar niet de rest!”

“Het komt heus wel goed,” zei Frank, die zelf enig kind was en daarom niet begreep waarom je nerveus zou moeten zijn voor het zien van je familie, want hij was nooit nerveus om zijn vader te zien. Maar ook daar zei hij nooit meer iets van

tegen Bogdana omdat er dan toch weer een discussie volgde. Hij begreep toch al weinig van de gewoontes van haar familie. Ook al was hij dan enkele keren bij hen op bezoek geweest en ook al had hij dan haar vader om haar hand gevraagd, hij wist nog steeds niet of Bogdana's familie een standaard Roemeense familie was of dat haar familie gewoon een beetje gekke familie was.

De bel ging.

Frank klaarde op. "Daar zul je hem hebben!"

Sandra, die nog steeds tegen de deurpost aangeleund stond, zei: "Het is nog geen zes uur."

Frank zei: "Nu, dan is hij een keer vroeg."

"Opa?" Sandra schudde haar hoofd. Die was nog nooit te vroeg geweest. Nooit te laat ook, maar ook nooit te vroeg.

Frank deed de deur open.

Een jongeman stond voor de deur. Hij was jong, maar droeg ouderwetse kleding.

Sandra keek naar de jongeman met een blik die zeggen wilde 'zie je wel, het is opa niet' maar niemand keek naar haar, ook de jongeman niet, die naar Frank keek en vroeg: "Is het vanavond de geschikte avond?"

Frank keek hem fronsend aan en vroeg dan: "Voor wat?"

"Om uit dansen te gaan."

"Ik heb geen idee. Waarom vraag je dat aan mij? Waar kom je voor?"

"Voor het bal uiteraard. Kunt u mij wijzen waar het is?"

"Ik heb geen idee. Het spijt me.

Bogdana zei: "Is er niet een dansavond in het buurthuis?"

"O, dat!" Franks gezicht helderde op en zei: "Dat is hier naar rechts, de straat uit en dan rechtdoor lopen tot je bij een pleintje komt. Daar is het."

De jongeman boog en zei: "Vriendelijk dank."

"Graag gedaan." Frank sloot de deur. "Nu, mijn vader zal er zo

wel zijn.” Hij pakte een jas van de kapstok en hield die Bogdana voor. Ze draaide zich om zodat ze met haar rug naar hem toe stond en liet haar armen in de mouwen glijden waarna hij de achterzijde van de jas omhoog trok. Daarna trok hij zijn eigen jas aan. Hij liep naar de woonkamer en zei: “Jenny, we gaan. Zul je braaf zijn?”

“Ja,” zei Jenny, zonder op te kijken van haar game.

Frank gaf Jenny een kus en een aai over haar hoofd. Dan zei hij tegen Rosemijn: “Dag Rosemijn!”

“Dag meneer Uitgaard.”

Bogdana ging ook de woonkamer in en zei gedag. Maar zij omhelsde en kustte Jenny, en omhelsde Rosemijn ook, wat de meisjes enig protest ontlokt omdat ze hen stoorde bij hun game. Toen ze weer in de hal stonden, zei Bogdana: “Nu heb ik Christian nog niet eens gedag kunnen zeggen!”

“Dat heb je vanmiddag al gedaan.”

“Maar toch...”

Frank lachte en drukte een kus op haar wang.

Hij zei: “Dag Sandra, pas je goed op jezelf en op de anderen?”

“Natuurlijk,” zei Sandra en knikte.

Ze kusten en omhelsden elkaar. Hij klopte haar nog eens op de schouder en zei: “Op jou rust de zware verantwoordelijkheid, want jij bent de oudste. En, sinds een week, alweer zestien jaar!”

“Opa is het oudste,” zei ze.

“Ik bedoel van de kinderen.”

Bogdana zei tegen Sandra: “Nu, Ruxandra, goed oppassen en goed luisteren naar je opa.”

Op dit soort momenten gebruikte Bogdana altijd hun volledige Roemeense namen. Die van Jenny was Jenica, maar zowel Jenny als Sandra vonden hun Nederlandse namen mooier.

Bogdana had er echter op gestaan dat haar kinderen een naam kregen die ook Roemeens was. Christian werd alleen door haar

zo genoemd; zijn roepnaam was Chris.

“Zal o goed luisteren naar opa?” vroeg Bogdana.

Sandra knikte braaf. Ze wist nog wel van de vorige keer dat opa Adriaan bij hen was komen oppassen — omdat er een familieaangelegenheid was bij Bogdana’s familie waar ze per se bij moest zijn — dat ze hadden ontbeten met pannenkoeken en ijs, dat ze naar films hadden gekeken waar ze eigenlijk nog te jong voor waren en dat opa hun melk aangelengd met slagroom had gegeven omdat, zo zei hij, hij dat zelf ook kreeg van zijn opa toen hij nog een kind was. Luisteren naar opa Adriaan had zo zijn voordelen!

De deurbel ging, op hetzelfde moment dat de staande klok in de hal begon te slaan. Nog geen seconde later klonk de kerkklok. Die stond in het midden van het dorp, aan een pleintje, maar was in heel het dorp te horen. Vanuit hun huis kon je de kerk nog net zien.

“Het is zes uur,” zei Frank met een knipoog en deed de deur open. “Hallo, vader!” zei hij, maar dan betrok zijn gezicht omdat het niet opa Adriaan was die voor de deur stond, maar een jongeman. Hij was jong, maar droeg ouderwetse kleding. Hij boog voor Frank en vroeg dan: “Kunt u mij vertellen waar het bal is?”

Verbaasd staarden ze hem aan.

“Nog een?” vroeg Bogdana.

“Hebben ze geen GPS-locatie doorgekregen?” vroeg Sandra.

“Of gewoon een adres!” zei Frank. “Het is gewoon hier in het dorp!”

De jongeman zei: “Verexcuseer, maar ik wist niet waar het was en hier naast de deur staat...” Het scheen of hij aarzelde, maar dan vroeg hij: “Dus in het dorp?”

Frank bekeek de deur en stak dan zijn hoofd naar buiten en bekeek de buitenzijde van de deurpost en de muren, voor zover hij dat zien kon. “Wat zou er op de deur moeten staan?” Hij

keek de jongeman aan.

“Niets,” zei die, en draaide zich om en liep het tuinpad af. De voortuin was niet groot — de achtertuin was veel groter — en daarom had de jongeman de afstand naar de straat in een paar passen overbrugd. Voor hun huis lag een plantsoentje met struiken, en de jongen sloeg daarvoor af naar rechts.

“Verexcuseer?” vroeg Frank. “Wie zegt dat nu? Verexcuseer!” Hij trok een hoofd alsof het een woord uit het jaar nul was. Hij deed de deur dicht en zei dan: “Merkwaardig. Dat is al de tweede jongen die voor de deur staat.”

“Hoezo merkwaardig?” vroeg Bogdana.

“Omdat ze normaal gesproken er gewoon heen gaan. Ze kennen het adres, ze weten de weg... Misschien zijn ze niet uit het dorp. Ja, dat zal het zijn. Toch...” Hij schudde zijn hoofd. “Ik weet het niet...”

“Wat weet oer niet?” vroeg Bogdana.

“Het geeft me een unheimisch gevoel.”

“Een wat voor gevoel?”

“Een onheilspellend gevoel.”

“Oer ziet ze vliegen. Trouwens... Oer zegt dat ‘verexcuseer’ een ouderwets woord is, maar wie zegt nu ‘unheimisch?’”

“Dat is een volstrekt normaal woord. Het is een Duits woord wat oorspronkelijk ‘niet thuis’ betekende, maar in het Nederland heeft het een andere betekenis gekregen, namelijk die van ‘beklemmend, onbehaaglijk, griezelig, onheilspellend’. Wist je trouwens dat in het Duits het woord niet meer bestaat? Het is...”

De deurbel ging.

“Toch niet weer zo’n jongen?” Frank rukte de deur open en wilde al iets zeggen, maar het was opa Adriaan die voor de deur stond.

Opa Adriaan veegde zijn voorhoofd af en zei: “Hier ben ik dan!”

“Ben je bezweet?” vroeg Frank.

“Nee, in het geheel niet. Het spijt me dat ik te laat ben, maar er was een...” Hij wees met zijn duim over zijn schouder, waarop Frank in die richting keek maar niets zag.

“Wat was er?” vroeg Frank.

“Ja, zo’n... zo’n... een paar van die jongemannen die... je weet wel, maar dat doet er nu verder niet toe, want ik ben er, dus jullie kunnen nu weg. Hebben jullie alles al gepakt? O ja, ik zie jullie bagage al staan. En jullie hebben ook jullie jassen al aan. Helemaal klaar ervoor, zie ik!” Hij stapte naar binnen en zei: “Hallo Sandra!” Hij gaf haar een kus.

“Hallo opa.”

Hij boog zich over Bogdana heen en gaf haar ook een kus. Dan draaide hij zich naar Frank toe en schudde diens hand.

“Nu, ga maar snel,” zei opa tegen Frank en Bogdana. “Hebben jullie alles? Ook tickets en paspoorten en geld?”

“Ja,” zei Frank, “maar wat was er nou? Wat wilde je zeggen? Iets over jongemannen?”

“Oh, dat is niets. Hoe laat is het? Alweer zo laat?” Hij keek naar de halklok, waarop Bogdana dat ook deed.

“Frank, we moeten weg!” zei Bogdana. “Zometeen missen we het vliegtuig nog.”

“Welnee, we hebben tijd zat.”

“Maar oer moet altijd rekening houden met onverwachte gebeurtenissen, zoals een file.”

“En het is nu eenmaal spitsuur,” zei opa Andries. “Dan is het altijd drukker.”

Bogdana pakte de tickets en paspoorten op, en pakte dan haar tas. “Zal oer voorzichtig zijn?” vroeg ze.

Sandra knikte, waarop Bogdana zei: “Ik bedoel hém!” Ze wees naar opa Andries.

“Natuurlijk ben ik voorzichtig,” zei die. “En ik zal ervoor zorgen dat er niets gebeurt. Je kinderen zijn in veilige handen bij mij.”

Frank pakte zijn tas en zei: “Dan gaan we.”

Ze verlieten de woning en zwaaiden nog een keer toen ze de voortuin verlaten hadden. Ze liepen naar de auto toe die aan de rand van de stoep stond en stapten in.

Even later reden ze weg.

“Gelukkig, die zijn weg!” zei opa Andries.

“Je klinkt opgelucht, opa.”

“Dat ben ik ook. Ik ben nog nooit te laat geweest.” Hij liep de woonkamer in en zei: “En wie hebben we daar? Mijn andere kleindochter.” Hij liep naar Jenny toe en drukte een kus op haar voorhoofd. “Hallo Jenny.”

“Hallo opa,” zei ze, zonder haar blik van het televisiescherm af te houden.

“En wie is dat?” vroeg opa Andries, kijkend naar Rosemijn.

“Ik ben Rosemijn, meneer.”

“Aangenaam kennis te maken dan.”

“Je hebt Rosemijn wel vaker gezien, opa,” zei Sandra.

“En iedere keer is het weer een aangenaam genoegen!”

Sandra grinnikte.

“Nou,” zei opa Andries, “eerst maar eens thee zetten.” Hij liep naar de keuken en Sandra volgde hem.

Terwijl hij de waterkoker vulde en aanzette, pakte Sandra bekers en de theedoos.

Hij boog zich naar haar toe en zei: “Ik ben nog nooit ergens te laat geweest.”

Ze knikte.

“Maar nu wel.”

Ze knikte weer.

“Dat komt door de vloek van Kasteel Drakel.”

Sandra lachte. “Opa, ik ben te oud voor sprookjes, hoor!”

“Nee, nee, het is echt waar. Toen ik onderweg hiernaartoe was, ben ik zo vaak aangehouden dat ik daarom te laat was.”

“Aangehouden? Door de politie?”

“Nee, door jongemannen, op weg naar het bal. Ze wilden de weg weten.”

“Er is een dansavond in het buurthuis.”

“Nee, nee, dat is er niet. Ik heb even gekeken, maar dat is er niet. Maar er zijn wel jongemannen die de weg vragen naar het bal.”

Sandra staarde haar opa aan. “Maar... Er zijn hier ook twee jongens aan de deur geweest om de weg te vragen naar het bal. Die hebben we naar het buurthuis doorgestuurd.”

“Daar is geen dansavond. Maar op Kasteel Drakel is er wél een dansavond; een bal. En dat begint vanavond om precies twaalf uur. En daar heb ik ze dan ook naar toe gestuurd; naar het kasteel.”

“Maar opa, het kasteel is een ruïne.”

“Nog wel.”

“Nog wel?” Sander keek hem bevreemd aan, maar het water begon te koken in de waterkoker en opa Andries zette het apparaat uit. “Nu, waar heb je de thee?” vroeg hij.

Sandra pakte een theezakje en deed die in de theepot. Opa schonk het water op.

“Hoe sterk willen jullie de thee?”

Sandra’s mobiel gaf geluid. Ze had er de nieuwste ringtone op gezet; een liedje dat als beginzin had ‘laten we gaan dansen’. Dat was wel apart, gezien wat haar opa zojuist had verteld over jongemannen die naar een bal wilden gaan om te dansen. Ze zei tegen haar opa: “Eh... niet zo heel sterk”, en tegen haar mobiel: “Hallo?”

Opa Andries bewoog het theezakje heen en weer en tuurde naar het water, dat langzaam donkerder werd.

“Sandra?” klonk er vanuit haar mobiel.

“Ja.”

“Thomas hier. Hoe is het?”

Thomas was de meest aantrekkelijke jongen van de klas. Ze

hadden soms wel een paar berichtjes gewisseld, maar het was de eerste keer dat hij haar belde.

“Goed,” zei ze, terwijl haar hart een sprongetje maakte.

Waarom zou hij haar bellen?

“Niets bijzonders gebeurd?” vroeg hij.

“Nee, hoezo?”

“En hoe is het met je zus?”

“Met Jenny?” Belde hij voor Jenny? Vond hij háár dan leuk?

Nee toch? Maar ze antwoordde: “Ook goed.”

Opa Andries haalde het theezakje uit de theepot en deed de afvallemmer met zijn voet open. Hij gooide het zakje erin en keek dan naar Sandra. Omdat haar mobiel op de speaker stond, kon hij horen wat er werd gezegd. Nu keek hij Sandra aan en knikte nadrukkelijk.

‘Wat?’ vroeg ze aan opa Andries zonder woorden, en die zei:

“De vloek van Kasteel Drakel.”

“Wie is dat?” vroeg Thomas.

“Dat is mijn opa.”

“Hallo Thomas!” zei opa Andries.

“Dag meneer. Wat is dat over een vloek?”

“De vloek van Kasteel Drakel.”

“Wat is daarmee?” vroeg Thomas. “Dat is toch een sprookje?”

“Dat denkt men,” zei opa. “Maar er zwerven mij te veel jongemannen rond.”

Het was even stil, dan vroeg Thomas: “Maar Jenny is dus nog bij jullie?”

“Ja, samen met Rosemijn.”

“Is er verder nog iemand?”

“Ja, mijn opa. Verder niemand.”

“Dus Veronique is niet bij jullie?”

Veronique was zijn zusje.

“Nee. Hoezo? Is er iets?”

“Ze is weg.”

“Weg? Hoe bedoel je: weg?”

“Gewoon... weg. Ze was bij Lucia. Daar is ze na school heen gegaan. En ze zou om zes uur thuis zijn voor het eten, maar ze is er nog steeds niet.”

Sandra keek op de telefoon van haar mobiel; het was inmiddels bijna half zeven.

“Maar hebben jullie Lucia dan niet gebeld?”

“Jawel, maar Lucia is ook weg.”

“Wat?” Verbaasd keek Sandra van haar mobiel naar opa Andries.

“Haar ouders zeiden dat ze samen naar buiten waren gegaan. Haar moeder zei dat ze dacht dat Lucia mee naar buiten ging om Veronique uit te zwaaien, maar Lucia is niet meer naar binnen gekomen en nu zijn ze zoek. We bellen nu iedereen die we kennen, dus vandaar dat ik jou ook belde. Ik wil je niet ongerust maken, maar...”

Opa Andries trok een gezicht waaruit sprak dat hij dat juist wel deed, maar Sandra keek van hem weg en vroeg aan Thomas:

“Kan ik iets doen?”

“Ik zou niet weten. Bedankt in ieder geval.” Hij hing op.

Sandra legde de mobiel op het aanrecht neer en keek opa Andries aan. “Moest je hem nou bang maken?”

“Hij kwam anders niet op me over alsof hij snel bang is.”

“Ik bedoel over die vloek. Dat is alleen maar een verzinsel.”

Opa Andries schudde langzaam zijn hoofd, maar zei dan: “Ik zal de thee naar binnen brengen. En is er nog wat koek of zo? Hij opende een kastje.

Sandra keek op de klok. Het was half zeven. Op dat moment hoorde ze de kerkklok een slag slaan. “Ik moet Chris ophalen,” zei Sandra. “En Rosemijn thuis afzetten.”

“Zolang je maar niet met vreemde jongemannen meegaat.”

“Natuurlijk niet.”

Opa keek haar aan en zei: “Het is beter als ik even meeloop.”

“Welnee. Het is maar een paar straten.”

“Maar toch...” Hij sloot het kastje, keek naar de thee en zei:

“Die drinken we later wel. Of we maken nieuwe. Ik loop met je mee.”

Sandra haalde haar schouders op. “Wat je wilt.”

“Ja, dat wil ik. Ik heb liever niet dat een jongeman je meelokt naar het kasteel.”

Sandra lachte en zei: “Dat gebeurt echt niet!” Maar stiekem dacht ze: Thomas mag mij best meevoeren naar een kasteel!